Ricard Ustrell, el nen mimat de la Corpo

Opinió | 13-03-2026 | 17:35

Ricard Ustrell sembla que es mengi Puigdemont amb la mirada

Jo vaig conèixer Ricard Ustrell a les xarxes socials. Un dia vaig veure que algú em deia que era ?mala persona?. Va ser ell. En aquell moment ni tan sols sabia qui era. Però vaig descobrir, astorat, que es tractava d?un periodista de Catalunya Ràdio.

Anys després me?l vaig trobar casualment pel carrer. Li vaig dir:

?Tu no pots dir a algú que és ?mala persona?.
?Per què no?
?Perquè ets un periodista de la Corpo; també la representes.
?És que ho ets.

Em van venir ganes de fotre-li un mastegot. Que és el que feien els professors de la meva infància quan es trobaven un nen malcriat. Allò que deien que una bufetada a temps estalvia molts disgustos. Però anava en parella i hi havia testimonis.

Val a dir, en tot cas, que no va ser l?únic en dir-me ?mala persona?. El darrer conegut, crec, va ser l?exdegà del Col·legi de Metges de Barcelona, Jaume Padrós, en un missatge privat que conservo. I això que havíem estat amics de joventut.

Va ser una de les conseqüències més funestes del procés: la superioritat moral. Et miraven per damunt de l?espatlla. Tots els que érem crítics, no combregàvem amb el relat dominant o simplement advertíem dels riscos, érem titllats de ?males persones?.

M?estalviaré d?explicar com han deixat el país, perquè no és l?objecte d?aquest article. Però tota aquesta generació político-periodística ha deixat una Catalunya trinxada. Costarà molt recuperar-nos.

Ricard Ustrell (Sabadell, 1990) va saltar a la fama per aquella brometa que va fer a l?aleshores rei Joan Carles el 2011. Llavors era col·laborador de Pere Mas ?un altre que déu n?hi do? al programa Tot és molt confús de Catalunya Ràdio.

Va aconseguir, passant tots els filtres, que el monarca es posés al telèfon pensant que el trucava Artur Mas. La suplantació de personalitat, en ràdio, hauria d?estar prohibida.

De tot aquell enrenou, Pere Mas no va continuar la temporada següent. Llavors el director era Fèlix Riera, d?Unió, i no li va renovar l?espai. Tot i això, Jordi Basté ha anat recollint molts damnificats de l?emissora pública: Mònica Terribas, Tian Riba o el mateix Pere Mas. Com si RAC1 hagués de ser una ONG.

En canvi, Ustrell va veure catapultada la seva carrera professional. Devien pensar: aquest és dels nostres. Com Toni Cruanyes, que encara presenta el TN Vespre malgrat la seva proximitat a Esquerra.

Guardo precisament una foto ?la que il·lustra aquesta peça? en què sembla que es mengi Puigdemont amb la mirada. El devia veure, en els moments àlgids del procés, com una autèntica estrella de rock. Fins i tot el mateix president sembla a la defensiva.

En fi, era de tanta confiança que el setembre del 2017 va estrenar el programa Preguntes Freqüents, destinat a animar la parròquia el dissabte a la nit. Molts dels convidats del públic portaven llacet groc després de l?aplicació del 155.

També va ser recompensat el 2018 amb un altre programa, Quatre gats, un espai inspirat en el de Jordi Évole a La Sexta. Perquè vegin per on anaven els trets.

Al juliol del 2018 va deixar Catalunya Ràdio. Crec que Josep Cuní el va col·locar aleshores com a columnista a El Periódico. I, malgrat això, el setembre del 2019 li van donar Planta baixa, magazín matinal de TV3.

Des del 2023 fins i tot presenta El matí de Catalunya Ràdio. Sembla que no hi hagi més periodistes al país, ni a la cadena, per conduir programes d?aquesta responsabilitat.

Encara que el moment més sorprenent va ser aquell cop que va entrevistar un autor a Preguntes Freqüents sense haver-se llegit ni tan sols el llibre. Un ridícul espantós. L?entrevistat li anava repetint: ?Però si jo no he dit això?.

Tots els periodistes esmentats ?més el director de TV3, Sigfrid Gras; el de Catalunya Ràdio, Jordi Borda; i els seus respectius equips directius? haurien d?haver deixat els seus càrrecs fa temps. Durant el procés no es van dedicar a fer periodisme, és a dir, a dir la veritat, sinó a tirar llenya al foc. Han fet un mal immens no només a l?ofici, sinó també a Catalunya.

Autor: Xavier Rius